

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 225. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518566912/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

Anstrøg; og jeg behøver blot at sige: at det var ved denne Lejlighed, og paa denne selvsamme Formiddag, at jeg i stormende Begejstring forfattede et af mine heldigste Digte: „*Til Maren, Morgenen efter Brylluppet.*”

Andejagten.

Længe stod det paa, inden jeg kunde blive enig med mig selv om Stilen, hvori dette vigtige og indholdsrige Capitel skulde skrives. Den heroiske var Æmnet værdig; men den falder mig – reentud sagt – noget besværlig; den blot historiske syntes mig vel tør. Tilmed saae jeg mig forgjæves om efter Forgjængere paa denne sumpige Vej. Rigtignok har een af vore Digttere engang spist Andesteeg – det er endnu uafgjort, om det har været tamme eller vilde Ænder; jeg antager det sidste – til sin Frokost, samt gaet med Vandstøvler; men det er Altsammen endnu ingen Andejagt. Kort: alle mine Hjelpekilder bestod i mundtlige Traditioner, samt min egen korte Erfaring; disse faaer jeg da afbenytte saa godt jeg kan.

Middagssolen skinnede allerede paa Svirunggaard's Søe, da vi Jægere, alle velbestøvede og velbevæbnede, forsamledes, og ved en middagsmæssig Frokost (*déjeûner dinatoire*) stræbte at hærdne og styrke os mod Vandets Indflydelse. Maaltidet oplivedes ved hjemmelavet dansk Whisky, og krydredes ved interessante Fortællinger om forrige Bedrivter; under hvilke den ene Jæger søgte at overgaac den anden i dristige Fictioner. Her var jeg, som uerfaren, reent tilovers. Ja, desværre høstede jeg ikke den fuldkomne Nytte af sliq lærerlig Samtale, da mange Udtryk og Vendinger vare mig dunkle og rystiske, om hvis Betydning jeg siden efter ganske hemmelig – for ej at røbe min Uvidenhed – lod mig undervise af min Ven, den unge *Ruricolus*.

Nu gik Toget for sig; vor Vært, Kammerraad *Svirum*, var Anfører, og *satte af* (hvilket er det samme som at sætte paa Post). – I Søen var nærmelig gjennem Siv og Rør fra Landet og lige ud til det aabne Vand udhuggede Gange eller *Glimer*, for her at kunne see og skyde Ænderne, naar de forfulgtes af Hundene. For Enden af en saadan Gang, og det netop den allersidste, fik jeg mit Stød. Før Chefen her forlod mig, gav ham mig adslållige blide og faderlige Formaninger. „Som